

Несу любові трепетну свічу

З нових творів Любові Бойчук

ХТО Я БЕЗ ТЕБЕ, УКРАЇНО?

Не приміряю вічності до себе,
Бо я для неї тільки мить.
Хто ж я, Українонько, для тебе,
Коли твій біль в мені болить?
Ти тут течеш, в очім джерельці,
В блакитній смужечці-ріці,
Течеш, як кров в моєму серці
І як сльозинка на щоці.
Калини жаром зігріваєш
І духом літньої землі,
Пшеничним колосом вітаєш
І хлібом-сіллю на столі.
Ти в берегах барвінкових,
У полотняних вишиттях
На материнським рушникові –
Червоно-чорних, як життя.
Ти промовляєш отчим словом,
Що проросло у глибої душі –
Громовозвуким і шовковим,
Простим, як теплі спориші.
Цвітеш волошками край поля,
Ти поміж верб і між беріз
І де в піснях козацька доля
Ішла біді напереріз.
Бандури в них ридали ридма.
Сірко на здібленім коні,
Красуня, юна Бондарівна,
У вічі дивляться мені.
Хто я без тебе, Україно?
І без Дніпра, і без Случа,
І без любові Чураївни –
Немовби вигасла свіча.

ПОДІЛЬСЬКИЙ ОРФЕЙ

23 січня 1921 року у с. Марківка на
Вінниччині у батьківському домі
був підло вбитий чекістом композитор
Микола Леонтович.
А 5 жовтня того ж року його «Щедрика»
заспівали на концерті у Нью-Йорку.
Відтоді він поширився в англomовному
варіанті як «Колядка дзвоників».

І місяць тонкорогий.
Прибився гість в селянську хату,
Бо збився із дороги.
Зігрівся чекіст у теплім домі.
Тут «дякую» сказати би.
Але кому були відомі
Думки отого зайди?
Бо замість того гримнув постріл
В зимовому світанні –
Зачервоніла в сина постіль
У ніч його останню.
Ім'я убивці в Лету кане
(А згадувать навіщо?),
Та слава вбитого чекає –
Дзвінка, крилата, вічна.
В далекий світ тоді полине
Та «Дзвоників колядка»,
Немовби щебет ластів'їний
Чи співи янголятка.
...Святвечір... Ось уже щедрують.
Здається, в цім гуртові
Співає він – я ніби чую –
Микола Леонтович.

НЕСУ ЛЮБОВІ ТРЕПЕТНУ СВІЧУ

Поляни... Квітне в спогадах душа,
Коли сюди із ними поспіша.
На стежечки в зелених споришах,
На ті поля летить вона, як птах.
До житечка в засмазі щедрих жнив
І до бузку, що вже давно відцвів
Там, у шкільному нашому дворі,
У незабутній юності порі,
Як рожеві увесь великий світ
І мрії поривались у політ.
Колись я у Поляни повернусь
І стежечкам малим тим поклонюсь,
Знайомим людям, спраглим до труда,
Криниці чистій, де свята вода,
Отим жоржинам коло білих хат,
І тим гуртам із непосид-хлоп'ят,
Лелекам тим, березі, і вербі.
Поліський краю рідний, я тобі
Несу любові трепетну свічу.

А скільки бешкету було і втіх!
Нема вже саду, як нема і хати.
Світвся він рожево навесні,
І медвяніли яблука на Спаса,
Лиш на старенькій груші восени
Терпкі плоди свого чекали часу.
Ніде не стріну давніх тих сортів.
Питаюся в людей – таких немає.
Та іноді ловлю себе на тім,
Що я в дитинство стежечку шукаю.

ПЕРШОВЕРЕСНЕВЕ

Моє найперше Перше вересня
Вже на такім далеком березі,
Куди ні бродом добрести,
Ані човенцем доплисти.
Там за блакитними туманами
Між чорнобривцями і мальвами –
З червоним бантиком дівча
У колі інших першачат.
Злітають радощі метеликом –
В новім клейончатім портфелику
Ще пахнуть фарбою книжки
І ті, з вільшини, палічки,
Що старшим братом заготовлені
Й мені в науку подаровані.
О, незабутня та пора,
Як тепла річечка добра...
В'язались диво-перевеслами
Школярські осені із веснами –
Великий світ простих речей
І усміх вчительських очей.
Лише буквар, табличка множення.
Та що, скажіть, без них ми можемо?
І перша читанка, й казки,
Й людської мудрості разки.
Стою в думках на тому березі,
Там, де мої дзвеніли вересні,
Куди ні бродом добрести,
Ані човенцем доплисти.

Ми уже з тобою більше не зустрілись,
Хоч так само сонце розпускає стріли

Зі мною ще тихенький дощ.
Хоч я в кімнаті, він надворі
Й вечірні вікна непрозорі,
І сіє осінь сивий щем, –
Я розмовляю із дощем,
Як швидко літо промайнуло,
А неповторне проминуло,
Що ввись злітало, наче птах,
Цвіло волошками в полях,
Раділо щастям, гіркло болем,
І дикум терном спогад коле.
Він знає все, цей тихий дощ...
Лиш він однісінький. Та що ж,
Веселка зблисне знов весною
І жайвір заспіває знову.

Ще мріям хочеться злітати
Кудись у піднебесну вись.
Ще серцю хочеться кохати,
Немов у юності колось.
І ще б торкнутися веселки
Над чистим обрієм ріки.
Чекаю днів – ясних, веселих
І не згоджуся навпаки.

ОСІННІ ЛИСТИ

Читаю, осене, твої листи,
А в них про весні і про білі зими,
Про дощик, що у пам'яті не стих
І барабанить краплями рясними.
Читаю про черемхові гаї,
Де цвіту стало тісно, як і мріям,
Де шаленіли в пісні солов'ї,
А у розлуку ще ніхто не вірив.
Летять, летять осінні ці листи,
І світяться в них літо веселкове.
Та як туди вернутись, доплисти,
Щоб знову загубитись у шовковій,
У тій густій ромашковій траві,
На щастя ворожити чи на диво,
Де всі ворожки, всі були праві,
Де ми були такими молодими.

МІЖ ЗИМООСІННЮ І ТРАВНЕМ

То байдуже, що сіра зимоосінь
Вичісує свої густі куделі,
Та у душі така яснє просинь,

Відщедрували на Поділлі
У році двадцять першій.
Густі засіялись метілі,
Прийшли морози вперті.
Все так і нишпорять чекісти
По селах українських.
Розруха. Нічого вже їсти
Під лозунгом чужинським.
Сховались зорі-маченята

Що у своєму слові освячу.

ПАХНЕ В ПАМ'ЯТІ ТОЙ САД

І досі пахне в пам'яті той сад –
Отой, що із дитинства, незабутній,
А час пливе і не верта назад,
Минуле поспішає за майбутнім.
Він щедро обдаровував усіх,
І ми росли у ньому, як пташата.

І калина зріє на причілку хати.
Та нема, тепер нема кого спитати,
Чом стежки ті наші заросли травною.
Тихо тчуться зими і літа в сувої,
І летить лелека з голубої далі.
Я його, як дива, в небі виглядаю.

З ДОЩЕМ НАОДИНЦІ

Я не сама сьогодні, бо ж

такі обривисті обірвали,
Де заплелись ромашки світлочолі,
Волошки і багряні маки.
А ці дерева, хай холодні й голі –
Всього лиш розділові знаки
Між зимоосінню й зеленим травнем,
Між тим, що відпливло в минуле,
І до чого душа, як квітка, прагне,
Чого вона ще не забула.